

ומתרצינן: אמר רב הונא: שכן נשים צנועות כוחלות עין אחת בלבד, שמכסות את פניהן ואינן מגלות אלא עין אחת כדי לראות, וכוחלות אותה עין. הילכך כחול כדי לכחול בו עין אחת נמי חשיב.

מיתיבי לרב הונא: הא תניא: רבי שמעון בן אלעזר אומר: כחול, אם הוא עומד לרפואה, שיעורו הוא כדי לכחול בו עין אחת.

ואם עומד לקשומ, שיעורו הוא כדי לכחול בו בשתי עינים.

וקשיא לרב הונא, שלדבריו אפילו בלקשט סגי בעין אחת?

ומתרצינן: תרגמא, העמידה, הלל בריה דרבי שמואל בר נחמני: כי תניא החיא — בעירניות, בנות הכפרים, [ועיין במסורת הש"ס המביא את דברי רש"י במקום אחר שהכונה היא לבנות כרך קטן], שאינן צריכות לנהוג בצניעות כל כך, לפי שאין שם אנשים רבים, וגם אין מצוי שם שחוק וקלות ראש. והן כוחלות שתי עיניהן, ולכן לגביהם זהו השיעור לענין שבת.

שנינו במשנה: שעוה כדי ליתן על פי נקב קטן.

אבל פיסלא, גזע עץ השוכב לכל רוחב רה"ר — לא הוי הפסק, ואם הוציא חצי גרוגרת לצד זה של הגזע וחצי גרוגרת לצד זה, חייב.

ורבא אמר: אפילו פיסלא הוי הפסק.

ואזדא רבא לטעמיה:

דאמר רבא: רשות שבת — כרשות גיטין דמיא. ולגבי גיטין מצינו שפיסלא חולקת רשות בפני עצמה. והוא הדין לענין שבת, שמפסקת בין שתי רשויות הרבים.

המעשה בגיטין היה כשהבעל זרק גט לאשתו בחצרו, והגט נפל על פיסלא, שהדין הוא שאינה מגורשת. כי אעפ"י שהבעל השאיל לאשתו את חצירו לצורך קניית הגט, את מקום הפיסלא הוא לא השאיל, לפי שהוא מקום בפני עצמו. ואמרינן אין אדם משאיל רק מקום אחד, ולא שנים.

שנינו במשנה: המוציא כחול — כדי לכחול עין אחת.

והוינן בה: המוציא כחול בשיעור כדי לכחול בו אמאי חייב? והרי עין אחת, הא לא כחלי אינשי, אלא שתי עינים, ולמה שיערו חכמים בעין אחת?

החצאים לאותה רשות הרבים. תוס' ד"ה בהעלם.

וביחס לבישול, אם צולה שני חצאי גרוגרות נפרדים בשני מקומות [בתוך חתיכת בשר אחת], עיין במנחות נו א שיש בכך שתי לשונות בגמרא, אי אמרינן שחייב על בישול דוקא במקום אחד, או אפילו בשנים ובשלשה מקומות. והתוס' במנחות נו א הביאו שני הסברים

שאם כתב אות אחת על דף אחד בטבריה ואת אחת על דף אחר בציפורי חייב. יש לחלק בין כתיבה להוצאה.

כי בכתיבה אמרינן "מחוסר קריבה" — לאו כמחוסר מעשה דמי". והרי ניתן לקרב ולהעמיד את שני הדפים זה ליד זה, ויקראו אז שתי האותיות ביחד.

אבל הוצאה לא הוי עד שיוציא את שני